

[Glistrup]

jo glæde mig over, at hr. Ahlmann-Ohlsen også kritiserede, at 39 var for få, for det var jo indholdet af hr. Ahlmann-Ohlsens indlæg. Han fik fastslået, at dette er et dårligt forslag, for så mange mennesker som 39 kan virkelig ikke fungere; hvorefter han gik over til at sige, og så var der mange flere, der burde være med i et sådant udvalg.

Og bevares, det kan man selvfølgelig altid diskutere, hvor man skal drage grænsen. Vi sidder 179 herinde, og det er sikkert for mange, men et tal omkring de 40 skulle formentlig være noget, der kan arbejde nogenlunde fornuftigt.

Man ville måske tro, at det, der havde skuffet mig mest under denne behandling, var, at arbejdsministeren ikke sagde mere, end han sagde. Men det var det i og for sig ikke, det er man efterhånden så vant til. Så snart der er tale om, at der skal være oplysning, at der skal være fri debat, at der skal være demokratiske tilstande inden for arbejdsmarkedet, så ved vi jo, at arbejdsministeren med sit akademiske mindreværdskompleks i forhold til fagbevægelsens folk bare stiller sig op og siger: ein-fach-bevægelse, ein Volk, ein Führer, eller hvad det er, han plejer at sige i sine enhedstanker, og så skal man absolut blande sig udenom.

Nej, det, der virkelig skuffede mig i denne debat, det var ikke arbejdsministerens kortfattedhed, men det var den, som dette forslag i og for sig var et frieri til, et bejleri til, og det var fru Lone Dybkjær, hendes kortfattedhed, for jeg troede faktisk, at vi med disse tanker om at få lagt et sagligt grundlag for at drive indkomstpoltik her i dette land havde ramt meget dybt og meget centralt i det radikale venstres ideologi, hvis noget sådant overhovedet forekommer, og så får vi altså en så kort tale som den, fru Lone Dybkjær holdt. Vi må i sandhed sige, der er lang vej tilbage fra de nuværende ni radikale partier i folketinget til det enhedsparti, der engang var her under ledelse af hr. Hilmar Baunsgaard, som jo så klart og tydeligt gjorde det til et valgsprog: det afgørende er ikke, hvem der stiller forslag. Det afgørende er, hvad forslaget går ud på. Men det er altså ikke noget, som mere ligger i den radikale ordførers tankegang.

Og så vil jeg jo – som med så mange andre fremskridtsforslag – nogenlunde givet gå ud fra, at det, inden 1980erne er til ende, er

blevet vedtaget, uanset den modtagelse, det fik her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Ophævelse af 60 pct.-satsen for efterlønsmodtagere).

[Af Lilli Gyldenkilde (SF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 72. Fremsat 21/1 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det foreliggende SF-forslag er en genfremsettelse af et tilsvarende forslag fra sidste samling, hvor det imidlertid ikke kom til første behandling.

Som det vil være bekendt fra bl. a. debatten om regeringens forslag om ændring af arbejdsløshedsforsikringsloven og fra dagspressen, så overvejer regeringen og socialdemokratiet for øjeblikket, hvordan man kan forbedre situationen for efterlønsmodtagere, der især som eneforsørgere på den laveste sats kan have betydelige økonomiske problemer. Jeg kan desværre ikke på nuværende tidspunkt oplyse, hvorledes disse overvejelser vil ende, og hvilken løsning vi vil finde frem til, men jeg håber, at det i løbet af meget kort tid vil være muligt for regeringen at fremlægge resultatet af de overvejelser, som er i gang mellem socialministeren og mig.

Regeringen kan imidlertid ikke støtte SFs forslag uanset dets uangribelige intentioner,